Розділ перший

ГАРРІЄТ

Першого дня зими всесвіт подарував мені... Збите коліно, перекручену гірлянду й кішку простотаки нестерпної вдачі.

Звісно, нічого з переліченого вище я аж ніяк не потребувала, а втім, маю і перше, і друге, і третє — усі вони змагаються за мою увагу, доки буквально кочуся до підніжжя сходів ґанку, перечепившись через пухнасту бешкетницю. Нявкнувши, та підстрибом біжить навздогін, і я відчуваю, як непрохана гостя лизькає тильний бік моєї долоні шершавим язичком, ніби вона тут зовсім ні до чого. Лежу, розпластавшись на тротуарі перед маленьким будиночком із оповитою мерехтливою гірляндою щиколоткою, й міркую, що все це трохи скидається на зав'язку чергової серії *«Сі-Ес-Ай Аннаполіс»*.

Урешті-решт мені вдається сісти, і, доки оглядаю постраждале коліно, Олівер жалібно нявчить. Панчохи роздерті, невдовзі на забитому місці однозначно з'явиться жахливий синець, однак рана не кровить... принаймні не сильно. Гадаю, могло бути й гірше.

Нарешті помічаю, що пухнаста, якій завдячую несподіваною вранішньою акробатикою, тримає в крихітних

гострих зубах маленький аркушик щільного картону із золотим тисненням, і настрій остаточно псується.

— Це могло б зачекати, Олівер, — бурмочу зрештою, погладжуючи кішку, яка тим часом обережно кладе запрошення мені на коліна.

Правду кажучи, це могло б зачекати до *кінця всіх часів*.

Гостя знову нявкає і, перш ніж відскочити, тицяється чолом мені в руку — таке собі мовчазне: *«Зберися, крихітко, не розкисай»*. За мить вона вже зникає за рогом, махнувши наостанок рудим хвостом, — либонь, квапиться повернутися до звичних щоденних справ, хай що там у неї заплановано.

Мій погляд зупиняється на конверті, що лежить на колінах. За двадцять п'ять років мати жодного разу не зрадила цьому дизайну. Пригадую, як у дитинстві ховалася в передпокої її кабінету, потайки спостерігаючи, як вона неквапно виводить кожне ім'я. Тоді я гадала, що такі турботливість та увага до деталей свідчать про бажання створити щось особливе, однак тепер розумію: їй просто до вподоби оця показна «театральність».

Погляд ковзає ім'ям — *Гаррієт Йорк*.

Жодного натяку на персоналізацію, ніщо не свідчить про те, що людина, яка підписала цю листівку, — це та сама жінка, яка мене виховала. Аналогічне запрошення отримує батьків бухгалтер, а також усі, хто зазначений у переліку гостей щорічного «Різдвяного гала-вечора родини Йорків». Конверт незмінно доставляють першого грудня, мов за годинником, бо ж коли йдеться про відданість традиціям та етикету, тут із моєю матір'ю годі комусь зрівнятися.

Обережно кладу його в сумку, намагаючись не погнути картон. Для мене важливо отримати це запрошення, хоч і воліла б, аби це було не так. Воно означає, що мене досі

вважають частиною родини, навіть попри те що стосунки між нами доволі напружені.

Зрештою підводжуся з тротуару, виплутую з неслухняної гірлянди ногу та йду збирати торби, що приземлилися в кущах поряд із перилами. Я завжди встигаю прикрасити будинок до того, як отримаю материне запрошення, — така собі маленька традиція, якої дотримуюся улюбленої пори року. Усі вихідні витягувала прикраси з горища й складала у відповідні купки, хоч зараз це не має жодного значення. Гірлянда, якою так майстерно обмотала перила, тепер мляво звисає, а величезній пуансетії, яку так *дбайливо* припасовувала добрі двадцять шість хвилин, бракує пелюстки.

Я поправляю краєчок гігантської квітки, щоб приховати оголене місце.

— Ну ось, як новенька.

Пригадую, як тітонька Матильда повсякчас зауважувала, що практично будь-яку проблему можна розв'язати, змінивши ставлення до неї або ж скориставшись блискучими новенькими дрібничками. Я втілювала цей підхід у власному житті, купуючи помпезні різдвяні прикраси. Завжди намагаюся бачити в усьому позитив, а коли ніщо не може зарадити, рятує чорничний деніш із маленької пекарні неподалік — направду чудові ліки від кепського настрою.

Не люблю зациклюватися на поганому, ніколи цього не робила.

Тож і не зациклююся.

— Усе гаразд, Гаррі? — На низенький дерев'яний парканчик, що обгороджує мій дворик, падає тінь. Дерріл, листоноша, який працює в нашому кварталі, щосили намагається визирнути з-за стосу коробок, що їх тримає в руках.

— Усе чудово, Дерріле. — Із цими словами шкутильгаю до паркана й знімаю з масивного стосу верхній пакунок.

Листоноша полегшено всміхається, і хоч його губи ховаються за густими вусами, глибоких зморщок-промінчиків біля очей не сховаєш.

— Як ти зрозуміла, що воно от-от впаде?

— Мабуть, помітила, що тобі з-за цих коробок нічого не видно.

«Башта» в Деррілових руках загрозливо гойдається, а сумка на плечі, здається, от-от лусне. Трохи насупившись, зауважую:

— Тільки не кажи, що вже почалася святкова метушня. Ще ж наче зарано.

— Та ні. Треба дати раду відправленням, які доставили за неправильними адресами, — із цими словами він зиркає через плече. — Гадки не маю, як це в мене постійно виходить якась плутанина.

«Плутанина» залишається незмінною супутницею Дерріла, відколи він тут працює, — ось уже понад двадцять років мій співрозмовник доставляє посилки й листи не тим адресатам. Чесно кажучи, мені невтямки, чому людина, яка геть не орієнтується в просторі, зненацька вирішила стати листоношею. Зиркнувши на пакунок, який тримаю в руках, розвертаю Дерріла до зеленого дороговказу на розі:

— Ти переплутав вулицю. Тут зазначено, що посилку треба доставити на Моріс-стріт, а це Мюррей.

Примруживши, листоноша прикипає очима до літер на папері, і врешті-решт чую приглушене здивоване *гмикання*:

— Дивно, як це я не помітив.

Мені теж дивно, надто коли згадати, що минулого тижня він припустився тієї самої помилки. Більшість тутешніх мешканців щонеділі тільки те й робить, що з'ясовує, хто що отримав і куди це насправді треба було доставити. Минулого тижня плутанина з посилками досягла такого апогею,

що ми вирішили влаштувати спільну трапезу, на яку кожен приніс свою страву, а вже там розбиралися, що й до чого.

— А знаєш... — Я запихаю посилку-блукачку під пахву. — Можу прихопити це й доставити дорогою на роботу. Закінчиш із нашою вулицею й не доведеться повертатися.

Почувши це, Дерріл аж засяяв.

— Ти справді мене виручиш?

Мені випадало отримувати меншу подяку за серйозніші вчинки, тож я всміхаюся у відповідь і, поплескуючи листоношу по плечу, кажу:

— Мені подобається вдавати із себе Санту. До зустрічі!

— Тільки через мій труп, — жартома каже Дерріл, який уже йде тротуаром, і підморгує мені через плече.

Першого дня зими всесвіт подарував мені...

Ще дві посилки, які треба було доставити за правильними адресами, незапланований похід за пластиром і жодного чорничного деніша.

— Вибач, люба, вони закінчилися. — Пола по той бік прилавка спохмурніла, через неприховане занепокоєння зморшки обабіч її рота неначе стали глибшими. Я ходжу в цю пекарню-кав'ярню з шести років — пригадую, як не раз притискалася до вітрини обличчям, а щоки вкривали плями від чорниць.

— Можу запропонувати натомість яблучно-журавлинний.

Ні. Мені потрібен чорничний. Перспектива поласувати цією цукровою смакотою — єдине, що допомогло мені пережити вранішню пекельну пригоду, тож деніш буквально маячив у мене перед очима, мов приманка на гачку. Утім, Пола не винна, що вони закінчилися, тож усміхнувшись

через силу, киваю, готова прийняти від цієї жінки буквально крихти.

— Журавлинний годиться, дякую.

Доки я знову оглядаю збите коліно, власниця нахиляється до довгої скляної вітрини. Дірка в панчохах поширшала, стегном пішла «стрілка». Додайте сюди твідову спідницю й високі чоботи до колін — геть-чисто принцеса у стилі «ґрандж-рок». Що ж, принаймні тепер маю барвистий акцент — пластир із єдинорогами. Це мило.

— О-йой.

Я підіймаю голову й бачу, як Пола, зігнувшись, уважно розглядає вітрину з випічкою.

— Що *«о-йой»*? — Терпіти не можу ці *ойойкання* й гадки не маю, скільки ще таких зможу сьогодні витримати.

— Здається, ми продали всі деніші.

— Усі до одного? Навіть журавлинний? Його теж немає?

Щойно мій голос сповнюється розпачливих ноток, на обличчі Поли проступає співчуття. Я *завжди* ласую денішем першого грудня. *Завжди*.

— Сьогодні ти прийшла значно пізніше, ніж зазвичай, — зауважує власниця, критично озираючи мене поверх прилавка. Урешті вона киває на моє збите коліно:

— Невже з кимось побилася в провулку? Що трапилося?

— Життя зі мною трапилося, — бурмочу у відповідь. Прийшла пізніше, ніж зазвичай, бо намагалася зробити добру справу, та, гадаю, це ще одне підтвердження, що за доброту доводиться розплачуватися. Згадавши про чергу, яка починає за мною збиратися, швидко окидаю оком наявний асортимент. Залишилося лише трохи масляних круасанів і кілька присипаних цукровою пудрою пончиків.

— Візьму пончик, — кажу нарешті й зиркаю через плече: — Перепрошую, що змушую чекати.

— Не переймайся. — Узявши пончик металевими щипцями, Пола кладе його в паперовий пакет. — Може, візьмеш ще кави? У нас є м'ятне моко, яке ти так любиш. Скажеш Імані на касі, що це від закладу.

— Дякую, Поло. — Я знову змушую себе всміхнутися.

Дорогою до «Воронячого гнізда» — антикварної крамнички, яку кілька років тому успадкувала від тітоньки Матильди, — заїдаю розчарування пончиком, посьорбуючи каву, яку мені співчутливо запропонувала власниця кав'ярні. Светр уже добряче «засніжений» цукровою пудрою. Звернувши на одну з численних звивистих вуличок, що в'ються центральною частиною Аннаполіса, чимчикую бруківкою вздовж гавані. А ось і мій другий дім — направду «вгніздився» наприкінці вулиці, обрамлений обабіч мерехтливою водною гладдю.

Кедрова дранка, зелена лиштва, а над дверима — вивіска із золотими дугоподібними літерами. Я знаю: якщо підійти ближче, можна розгледіти вицвілі позначки олівцем на внутрішньому боці одвірка — щоліта ми із сестрою вимірювали тут зріст.

На відміну від батьків, які зберігали наші документи в охайному паперовому конверті в спільному кабінеті, тітонька Матильда буквально карбувала наше дитинство на стінах. Мені завжди вдавалося віднайти відчуття дому серед забутих речей, що заполонили полиці. Вони дарували надію та рятували від самотності. Не раз, розглядаючи якусь забуту дрібничку, я помічала красу в її недосконалостях і розмірковувала, чи зможу й сама знову «засяяти», якщо докладу зусиль і дам раду власним «синцям» і травмам. Чи побачить хтось колись щось цінне і в мені?

Із цими думками зійшла з тротуару на маленький дерев'яний місток просто перед входом, майже цокнувши